

25 år
i kamp mot urett

Januar 1977
Nr. 1 - 26. årgang
Løssalg kr. 3,—

KRINGKASTINGSMONOPOLET MÅ BRYTES

NRK I FERD MED Å ENSRETTE DET NORSKE FOLK

«Mitt første ankepunkt mot NRK er det konformitetspress institusjonen er med på å skape. Programsendingene i radio og fjernsyn ensretter vanene til det norske folk. Vi innretter faktisk vår dagsrytme og uke etter de ulike programtilbudene.

Videre bestemmer NRK folks tanker og meninger om hva som er betydningsfullt og viktig. Det

sies at sendingene skal avspeile virkeligheten. Men egentlig fungerer de som et gedigent forstørrelsesglass, idet de konsentrerer oppmerksomheten vår om helt bestemte deler av virkeligheten. Det syn vi her får presentert, øver uten tvil sterk innflytelse på menigmanns oppfatning av verdenssituasjonen, ettersom de færreste har mulighet til å sammenligne med andre kilder.»

(Forts. side 7)

Norge markerer sine interesser på Sydpolen

Det kan ventes hard strid om suvereniteten over det antarktiske kontinent. Norge er et av de land som har de lengste tradisjoner der og gjør krav på et større landområde, men vi har de siste årtier hatt lite virksomhet igang der syd. For å markere at vi anser Dronning Mauds Land som vårt, dro en ekspedisjon avgårde med isbryteren M/S «Polarsirkel» den 28. desember. En rekke forskningsar-

beider skal gjennomføres over en periode av ca. 2 måneder.

Dronning Mauds Land utgjør en ganske betydelig sektor av Sydpol-kontinentet og har en kystlinje på ca. 2.800 km.

Staten har gitt et tilskudd på fire millioner kroner til dette taket, og det synes vi er en god anvendelse av våre skattepenger.

Sterk motvilje mot den politiske slagside ved Hålogaland Teater

Store forventninger knyttet seg til opprettelsen av et eget teater for Nord-Norge, men forventningene er ikke blitt innfridd. Tvert om.

Istedenfor å bringe et bredt og allsidig kulturtilbud til folket i landsdelen, har Hålogaland Teater konsentrert seg om å drive rød misjonærvirksomhet. Til og med Ibsens «Peer Gynt» er blitt omskrevet for å svare til formålet.

På Troms fylkesting midt i desember ble det reist sterke innvendinger mot teatrets virksomhet. Om styrken i kritikken ikke kan karakteriseres som sterk storm, så var det ihvertfall meget (Forts. side 5)

Hvis Jon Michelet tror han blir sensurert, bør han undersøke hva NS-folk er utsatt for

Av Leiv Storhaug

I Jon Michelets Jernkors (II) «Kapitlet som ble vekk» (Per Sivle forlag a/s) påstås at forlaget sensurerte hans bok «Jernkorset» (Gyldendal Norsk Forlag). Forlagsdirektør Brikt Jensen påstår imidlertid at Gyldendal ikke driver politisk sensur og at så heller ikke skjedde i forhold til Michelets bok, at denne ikke hadde noe kapittel om Finn Støren da den ble kåret av Gyldendals jury, at dette kapittel er skrevet til senere og anbefalt strøket av litterære grunner — og at forfatteren godtok det. Det samme gjaldt ifølge forlagsdirektøren forfatterens «Etterord» til «Jernkorset», som var

med i det opprinnelige manuskript.

Her står altså påstand mot påstand mellom forfatter og forlag og en skal ikke bide seg inn i dette bikkjeslagsmål som vel egentlig bare gjelder gradsforskjeller — graden av sensur eller graden av enighet om strykning i et litterært produkt.

Mer interessant er om det ikke er andre enn ml-ere som har mer grunn til å beklage seg over sensur i massemedia fra mediainnissene. La oss ta et lite tilbakeblikk. I sin bok «Et oppgjør med landsmenn» nevnte professor Adolf Hoel (1951) at aviser nek-

tralt stoff fra tidligere NS-medlemmer. Noen år før var P. Harslems bok «Utrolig men sant» beslagnag. Det var imidlertid ikke bare tidligere medlemmer av NS som fikk slik service. På den tid ble også bøkene til selveste Milorgsjefen i Oslo, major og jurist O. H. Langeland «Dømmer ikke» og «Forat I ikke selv skal dømmes», utsatt for beslag. — Det var domstolsapparatet som i disse tilfeller ble nytt til grenseoppgang mellom grunnlovens § 100 om ytringsfrihet og injurielovgivningen. — Ved å inndra bøkene ved dom ble oppnådd at også deres umortifiserte sannhetsinnhold i reali-

teten ble dødt og maktesløst, selv om det var på mindre vesentlige punkter forfatterne hadde bevisvanskeligheter.

Også i senere årtier har tidligere NS-medlemmer fortrinnsvis kommet til orde i avisenes papirkurver, selv om det må medgis tegn til liberalisering — iallfall for innlegg som ikke er kontroversielle.

Etter å ha skrevet om nøytrale emner noen år, dristet jeg meg til å gå inn på politiske emner og etterhvert ting som var tabubelagt, myten om svart og hvitt fra okkupasjonstiden. Den første erfaring i en stor hovedstadsavis (Forts. side 6)

Vi kommer meget lengre ved å samarbeide

Herr redaktør!

Den som skriver dette, er hva folk i gamle dager kalte en «self-made» mann. I sin tid startet jeg som lagerarbeider, ble noe senere bygningsarbeider, gikk på skole om kveldene, avanserte litt etter litt til jeg til slutt fikk min egen lille virksomhet. Om jeg i dag har det ganske bra, så har jeg også jobbet og slitt for det, og det at jeg var NS, satte ekstra krav om jeg ville frem.

Nå skrives ikke dette for å skryte av meg selv, men fordi jeg har noe på hjertet som henger sammen med min «karriere». Saken er at jeg aldri har kunnet skjønne og begripe dette med klassekamp, heller ikke da jeg var i meget underordnet stilling. Selvfølgelig finnes det lite

hyggelige mennesker, griske mennesker, lite samarbeidsvillige mennesker osv., men det er rent tull å påstå at denne sorten folk finnes på den ene siden av en klassedelingslinje, mens alle de gode og skikkelige finnes på den andre. Det eksisterer gode og slette arbeidsgivere, men akkurat det samme kan sies om arbeidskamerater. Ja, det finnes hele arbeidsplasser der forholdet mellom de ansatte bare er trist og utrivelig. Det finnes ikke noen «klasseregulering» for slikt.

Min erfaring gjennom mange år er at det beste for alle er at vi viser vilje til samarbeide, at vi møter hverandre med sinnet åpent og på en real måte når problemer skal løses, og ikke prøver å tolke alt som blir sagt og gjort på aller verste måte.

Hvis man ikke har med helt gale folk å gjøre, så går det alltid an å diskutere seg frem til fornuftige løsninger.

Såvidt jeg har sett, råder denne rommelige samarbeidsånden på temmelig mange norske arbeidsplasser, ihvertfall på de små og mellomstore. Også der kan tingene spisse seg til, men oftest er det ingen uoverkommelig oppgave å få redet ut flokene.

Men så er det de stedene der en eller flere krangleverne sjeler ustanselig skal drive «klassekamp». Der er det nitrist å jobbe. —

«Klassekamp» er ikke stor-slagne teorier, men spørsmål om å gjøre sin egen arbeidsplass til et lite helvete. Jeg har opplevd det også og vet at det har vi lite igjen for. Ikke blir det mer

penger av det. Vantrivsel og uhygge blir det rikelig av, og i tillegg viser det seg at de fleste problemer blir ti ganger verre å løse.

Nei, den eneste måten å få ting til å gli og til å bli bedre på, er at alle prinsipielt viser vilje til samarbeide. Selvfølgelig finnes det tilfeller der hardt må settes mot hardt, fordi en av partene opptrer urimelig. Men det er likevel unntaket og ikke prinsippet —

Vi er alle mennesker og har evnen til å snakke med hverandre. La oss gjøre det, la oss samarbeide. Jeg er overbevist om at da får vi det alle bedre på mange måter.

S. T., Trondheim

Mer mat i verden

Det har vært rekordavlinger av korn i 1976, og årsresultatet ser ut til å ha nådd opp i hele en milliard tonn. Hveteavlingene økte fra 352 millioner tonn i 1975 til 415 millioner tonn.

En av grunnene til de gode resultatene, er at u-landene har økt sitt areal med ca. 20% og gjennomgående oppnådd brukbare avlinger. Det er veldig ubrukte og udyrkede landområder mange steder i verden. Om disse områder ble skikkelig dyrket og utnyttet, mener mange eksperter at det ville bli godt med mat til alle.

Høyremannen John Lyng innledet underdanighetspolitikken overfor Sovjetunionen

John Lyng: Mellom øst og vest. Erindringer 1965—1968. Cappelen 1976.

Et av de tristeste avsnitt i John Lyngs nye bok er der han triumferende kan slå fast «at synsmåter som i dag virker nok så selvfølgelige, dengang var såvidt uvante at de utløste sterke verbale utbrudd».

Hva er det han er så stolt av? Allerede kort tid etter at Lyng overtok som utenriksminister i 1965, var det tydelige

tegn på at han var iferd med å oppgi den klare antikommunistiske linje hans forgjengere hadde fulgt. Det var dette som frembragte de «sterke verbale utbrudd». Lyngs bok viser imidlertid at omlegningen var enda mer radikal enn man den gang var klar over.

Under lesningen er det vanskelig å forstå at Lyng tilhører et konservativt parti. Hans holdning overfor vestlige politikere er ofte surmulende og negativ. I øst derimot treffer han i på-

fallende grad en lang rekke kjekke og greie karer med stor innsikt, enten de nå er russere, polakker eller bulgarere — for ikke å snakke om jugoslaver. Tito har imponert ham sterkt, og det er med adskillig interesse man leser: «Og i sin innstilling til problemene i Europa fulgte de (Tito-kommunistene) tankebaner som i mangt og meget falt sammen med våre.»

En av de tankebaner som falt sammen både i Jugoslavia og ellers i Øst-Europa, var skepsi-

sen overfor vesttyskerne. Selv om Lyng fant kommuniststatenes frykt for Vest-Tyskland noe overdrevet, var han alt annet enn begeistret for vest-tysk politikk. Den siktet jo bl. a. på noe så grenseløst tåpelig som tysk gjenforening! Først da Willy Brandt ble hans kollega, falt Lyng til ro. Og at de to herrer har tenkt temmelig likt, ble jo senere bevist av Brandts «Ost-politik» med alle dens feilslåtte

(Forts. side 6)

Kommunistpartiet mer enn halvert i Japan

Pressen fortalte med store overskrifter at Japans konservative regjeringsparti gikk tilbake ved valgene i desember, men hvor de tapte stemmer gikk og ikke gikk hen, har vi hørt mindre om.

Etter skandalene med Lockheed-bestikkelser til etablerte politikere, hadde de japanske kommunister regnet med at mange nye stemmer ville gå til dem. Det motsatt skjedde. Kommunistene mistet 22 av sine 39 plasser i det japanske underhus, mens de to sterke antikommunistiske partiene Komeito og Nye liberale klubb økte fra henholdsvis 39 til 55 og 5 til 17 mandater.

Det er ingen tvil om at det finnes mye sunn fornuft i det japanske folk.

Hva har vi „lov” å mene om Chile?

Redaktøren har gitt meg anledning til å lese et par innlegg fra misfornøyde lesere (se s. 5) og har bedt meg kommentere et punkt som mer eller mindre direkte blir tatt opp i dem begge, nemlig forholdene i Chile.

Rolf de Caspary har, såvidt jeg forstår, tatt det ille opp at vi tok inn en uttalelse fra en chilensk pater, som er kritisk nok, men ikke ensidig fordømmer Pinochet-styret. I Chile foregår tortur, sier de Caspary, og da må all omtale være negativ, forstår jeg.

Ifølge Amnesty International brukes tortur i over hundre av verdens land, deriblant i en stor stat i øst, som de Caspary mener «Folk og Land» er for streng mot. Det er ikke alltid like lett å være konsekvent.

Når vår avis av og til skriver om Chile, er det fordi vi finner

de informasjonen som våre massemedia bringer, så ensidige at de langt på vei er totalt misvisende.

Noen stygge militære styrtet en snill, folkevalgt president. Det er den enkle lest som disse «informasjoner» stort sett er bygget over.

På et vis var vel Allende folkevalgt, selv om han bare fikk ca. 35% av stemmene. Det er f. eks. betydelig mindre enn Hitler greide å samle i frie valg. Men heller ikke en folkevalgt leder har lov å gjøre akkurat hva som faller ham inn, og Allende førte på kort tid sitt folk inn i en desperat og meget kritisk situasjon. Jeg tenker ikke her først og fremst på at han ødela økonomien, og at han greide å få istand en årlig prisstigning på 400%, selv om det var ille nok. Enda verre var det

likevel at han tillot røde gerilja- og terroristbander å komme inn i landet. Hele 30.000 mann utgjorde de, flest cubanere og bolivianere, men ellers rekruttert fra røde land over hele verden. Sammen med chilenske militante venstrestremister fikk de etter hvert herje temmelig fritt. Både økonomisk og politisk hersket kaos, og rettssikkerheten var det ikke mye igjen av. Å hevde at dette var et «demokratisk» styre, kan ikke være annet enn en grov fornærmelse mot demokratiet.

De chilenske militære har alltid vært mer politisk tilbakeholdne enn sine kolleger i andre søramerikanske land, og det er vel kjent at de lenge nektet å gripe inn overfor Allende, tross sterke oppfordringer fra mange hold. Men til slutt ble forholdene for ille, og man fikk Pinochet-regimet.

Det har gått hardt for seg i Chile — det akter vi ikke et øyeblikk å underslå. Vi mener bare at det er noe som heter årsak og virkning, og at det ikke er helt uten interesse hvordan en lite heldig og uønsket situasjon oppstår. Det hører dessuten med til bildet at Chiles regjering ikke er av det blodtørstige slaget som har det som eneste mål å få kuttet hodet av de røde revolusjonshelter, enten de nå er utenlandske eller innfødte. Man vet positivt at det nye styre aktivt har bidratt til at over 9.000 av dem har kunnet dra til andre land. I tillegg har selvfølgelig et stort antall tatt seg ut av Chile på egen hånd, fortrinnsvis i de tilfeller der deres oppførsel under Allende-styret ikke kunne stå for selv en meget lemfeldig kritikk.

(Forts. side 6)

Sorte arbeidere vil ikke la seg diktere av studenter

Ikke noe europeisk folk har villet la seg diktere av røde studentopprørere. Det ser ut til at Sør-Afrikas sorte arbeidere heller ikke vil det.

Julehelgens sammenstøt i noen av Kappstadens forsteder var ingen hvit/sort konflikt. Skoleungdom og studenter ville tvinge voksne arbeidere til å demonstrere, men møtte motstand. I det øyeblikk dette skrives, har det kostet 19 sorte livet, mens

(Forts. side 7)

DISSE LAND VIL FRYDENLUND SAMARBEIDE MED

Henrettelser med plastposer og bulldozere i Kambodsja

Utenriksdepartementet har meddelt at det vil bli opprettet diplomatiske forbindelser med Kambodsja, og at vi vil bli representert ved en ambassadør. Det er en ære som f. eks. ikke er blitt Sør-Afrika til del og i sin tid heller ikke Sør-Vietnam. Fra en artikkel om Kambodsja i den kristelige avisen «Dagen», Bergen, klipper vi:

«En flyktning som kom over grensen til Thailand tidlig på nyåret, fortalte at de som hadde hatt kontakt med den gamle re-

gjeringen, var sikre på å bli utpekt til likvidering. Men også alle andre som etter Røde Khmers oppfatning hindret «regimets framskritt», stod i fare for å bli myrdet på den mest bestialske måte. Et øyevitne kunne fortelle: «De blir kvalt med en plastpose som bindes rundt hodet. Andre blir slått til døde med spader eller bambusstokker.»

En som tidligere arbeidet i en utenlandsk hjelpeorganisasjon, opplyste om andre mordmeto-

der: «Hvis det er mange som skal henrettes, blir det gjort på følgende måte: Ofrene får armene bundet bak på ryggen, de tvinges til å legge seg ned, og så kjører bulldozere over dem. En av mine venner måtte kjøre en slik bulldozer. Den var en gave fra USA til den forrige regjeringen. En gang måtte han drepe mer enn 40 mennesker med denne bulldozeren». Mannen ble senere selv drept ved kvelning i en plastpose.»

Sovjetiske våpen og kubanske militære strømmer inn i Mosambique

Et av de land som særlig nyter godt av norsk u-hjelp, er Mosambique. Vi bringer her i utdrag en melding, gjengitt i Aftenposten 1. desember, som stammer fra New York Times. Denne avisen er kjent for å ligge godt ut på venstresiden i amerikansk politikk:

«Samtidig som partene på Rhodesia-konferansen i Geneve forsøker å finne frem til en fredelig løsning på problemene,

forbereder Mocambiques marxistiske regjering sitt folk på en utvidelse av krigen. Det arbeides hektisk på havnen både i Maputa og i Beira lenger nord med å losse sovjetiskproduserte våpen til geriljastyrkene, som opererer fra baser langs grensen til Rhodesia. På flyplassen i Maputa står et kamuflasjefarvet helikopter fra Sovjet-Unionen, som en klar påminnelse om det moderne

(Forts. side 6)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

25 år i kamp mot urett

Det har forbløffet mange at «Folk og Land» stadig utkommer og at avisen senhøstes i år vil kunne feire sitt 25-årsjubileum. Egentlig er den enda eldre, fordi den er en så godt som direkte fortsettelse av «8. mai» og det stensilerende «Skolenytt», som idealisten Vikdal ga ut.

Vi skal ikke her og nå gå inn på avisens historie — det får ev. komme når milepelen virkelig passerer i desember. Akkurat nå vil vi bare peke på det helt usedvanlige som her har skjedd: At en gruppe som ble dømt som «svikere» og «forbrytere» ennå 32 år etterpå uførtroddent fører sin kamp mot uretten videre. Om dette sier f. eks. lektor Tore Dyrhaug i en artikkel i Sandefjords Blad tidlig i 1976 følgende:

«Efter kapitulasjonen i mai 1945 ble Tyskland med ett slag kjemisk fri for all nazisme. Ingen hadde vært med, ingen visste noe, og det lille de visste eller hadde vært med på, skjedde på Hitlers ordre. Og han var jo død. Forholdene var tilsvarende i de land tyskerne hadde okkupert. Unntatt i Norge. Den innerste kjerne av Nasjonal Samling har holdt sammen og alltid hevdet at de langt fra spilte noen forræderrolle under okkupasjonen.»

Unntatt i Norge. Disse tre ord burde stemme noen og hver til ettertanke. Kunne en så hard og vanskelig kamp vært ført videre gjennom så mange år uten en ren samvittighet og overbevisningen om å ha tjent sitt folk og land, uansett hva seierherrene og maktøverne sier?

Av og til hører vi den innvending: Hvorfor maser dere fremdeles med alle disse ting som hører en forgangen tid til? Hvorfor ser dere ikke heller fremover?

Vi forsømmer slett ikke å se fremover, å behandle dagens temaer. Men det vil fremdeles i mange år være en oppgave å få ned på papiret opplysninger om hva NS virkelig sto for, hva som egentlig skjedde før, under og etter okkupasjonen av Norge. Det er nok så at vi som har beskjeftiget oss med disse ting gjennom 30—40 år, av og til kan kjenne oss litt lei av det hele. Men nye generasjoner vokser til, folk som ikke selv har opplevd krigen og okkupasjonen, og som uten «Folk og Land» og INO's innsats ville være helt henvist til seierherrenes versjon av begivenhetene.

Den mest oppmuntrende ting vi kan registrere i forbindelse med vårt kvartsekelsjubileum, er at «Folk og Land» neppe noen gang i sin historie har hatt kontakt med så mange unge og yngre mennesker som akkurat nå. De abonnerer i stadig økende antall, de skriver til og i avisen.

Kanskje er det tross en mer enn tredveårig mørketid håp om at vi går mot lysere dager.

Debatt om Finn Støren

I «Morgenbladet» pågår for tiden en interessant debatt om hvilken rolle Quislings utenrikspolitiske rådgiver, Finn Støren, egentlig spilte. Redaktør Odd Melsom har æren for den hittil mest rammende replikk. Han skriver:

«Nu kan man, som når det gjelder skrifter fra «vår» hånd, avfeie dette korrigerende bilde av Finn Støren som «forsvarsskrift» og «propaganda». Man kommer vel imidlertid ingen vei på den måte. For den autoriserte seierherrenes historieskrivning fortøner seg jo for oss nøyaktig på samme måte. Skal man finne frem til den virkelige historiske sannhet, så må det bli som syntesen av de to motstridende beretninger.»

På bunnen av tabellen ligger høyesterettsadvokat T. Rynning Nielsen, som prøver å score poeng ved å sitere lange avsnitt fra den paradiske rettsak mot Vidkun Quisling og Erik Solems dom over ham. Noe lenger burde man være kommet etter mer enn 31 år.

Amerikansk vitenskapsmann med sterk kritikk av det norske «rettsoppgjør» og fangebehandlingen

Vi er kommet over en amerikansk bok om begivenhetene i Danmark og Norge før, under og etter okkupasjonen, «The bitter Years. The Invasion and Occupation of Denmark and Norway April 1940 — May 1945». Den er utkommet i New York i 1974, og forfatteren er Richard Petrow, leder av det journalistiske fakultet ved New York University.

Petrows skildring av forholdene i Norge under okkupasjonen bygger helt og fullt på den offisielle norske versjon og er med andre ord gjennomgående negativ til Quisling og Nasjonal Samling. Desto mer interessant er det derfor at han stiller seg temmelig kritisk til det norske «rettsoppgjør». Her er noe av det han skriver:

«Etter den tyske kapitulasjon fulgte massearrestasjoner. Tusener av medlemmer av partiet Nasjonal Samling ble pågrepet, deriblant noen hvis eneste «forbrytelse» hadde vært medlemskap i partiet. 1. juli var norske fengsler og konsentrasjonsleirer fylt til bristepunktet av fjorten tusen nye innsatte. Ved slutten av året var mer enn nitti tusen mennesker arrestert, etterforsket eller forhørt på grunn av sin virksomhet i krigstiden. Mer enn halvparten av dette antall — 46.000 — ble tilslutt dømt for forseelser under krigen. Konsentrasjonsleiren Grini utenfor Oslo, hvor anti-nazistiske nordmenn hadde vært fengslet under krigen, huset det største antall samarbeidsfolk. Fangerne på Grini — som var omdøpt til Ilebu — led under trangboddhet, dårlig mat og usanitære forhold og dessuten under misbehandling fra vaktene side. Noen av disse vakter beordret de innsatte til å utføre utmattende fysiske øvelser, prylte eller slo fanger uten grunn og konkurrerte seg imellom om å skyte over hodet på fangene for å skremme og ydmyke dem.

I motsetning til Danmark dømte Norge medlemmer av Nasjonal Samling selv om det ikke fantes noe annet bevis på at de hadde samarbeidet (Med tyskerne. Red.). Den norske Høyesterett avgjorde — selv om

den var splittet — at medlemskap i seg selv var grunn nok for domfellelse. Derimot dømte Norge ikke — stadig i motsetning til Danmark — de arbeidere som flittig hadde hjulpet Tyskland med å bygge befestninger for forsvaret av Norge. Landets riksadvokat tok bare fatt i de arbeidere som hadde forlatt regulære og godt betalte stillinger for å utføre arbeide som var av direkte militær viktighet for tyskerne. Som et resultat av dette unngikk titusener av nordmenn rettsforfølgelse, til tross for at de villig hadde arbeidet på tyske byggeplasser. Samtidig ble tusener av nordmenn fengslet, bøtelagt og fratatt sine borgerlige rettigheter bare fordi de hadde sluttet seg til partiet Nasjonal Samling. I etterkrigstidens Norge har man fortsatt å ignorere den urettferdighet som sendte passive NS-medlemmer i fengsel mens vilige tyskerarbeidere slapp fri.»

Så langt Petrow. Det er også enkelte andre interessante ting i Petrows bok, og det skal vi senere komme tilbake til.

Hvem bør vi NS-folk stemme på?

Vi har fått mange svar på vårt spørsmål «Hvem bør vi NS-folk stemme på?», og det ser ut til at det er to klare hovedtendenser blant våre lesere. Men før vi letter mer på sløret enn som så, ser vi gjerne at enda flere sier sin mening. Sett deg ned og skriv noen ord til oss nå! Noe nærmere stortingsvalget vil vi bringe utdrag av endel brev som viser seg å være typiske for stemningen blant våre lesere.

Kven fortener å hetsas mot?

Herr redaktør?

Etter å ha vore abonnent på «Folk og Land» og fått bladet uinnpakka i posten frå i haust, må eg no be om å få det sendt i nøytralt omslag p.g.a. hets mot familien og meg.

Eg har hatt og har framleis fleire aviser, både innan- og utanlandske og av ymse slags politisk karakter. Til og med «Klassekampen» og liknande makkverk har eg «studert». Denne løgnpropagandaen kan koma

uinnpakka utan noko oppstyr.

AKP(m-l) pratar om landsvikarar. Anno 1976 er desse blodraude figurane dei største potensielle landssvikarar som nokon gong har vore og er.

Vi verger oss med lover mot voldsmenn og andre forbrytarar, medan den farlegaste sort menneskje går fri i demokratiets namn. Eg berre lurar på kor lenge desse skruppellause samfunnsundergravarar skal få drive på.

G., Valdres

Har du husket å betale bladpengene?

Vi er meget fornøyd med innbetalingen av bladpenger. Ved årsskiftet hadde langt flere abonnenter fornyet enn ved samme tid i fjor, og det kommer også en jevn strøm av nyttegningsgjøre. Begge deler er hyggelige oppmuntringer for oss som arbeider med avisen.

Ennå er det imidlertid en del som ikke har betalt bladpengene for -77, og vi ber dem vennligst gjøre dette så snart som mulig, slik at vi kan slippe å sende purrebrev.

Oppfordring til landsforræderi på Blindern Frem for en positiv nasjonalisme!

Herr redaktør!

På oppslagstavlene ved våre universiteter drives der en daglig politisk propaganda med tusj penn på gråpapiirflak. Etter reglementet skulle slike plakater være godkjent og stemplet av universitetsadministrasjonen før de ev. ble slått opp, men på Blindern har administrasjonen gitt opp å føre tilsyn, her som så ofte ellers. Det hele får utvikle seg «fritt». Mens lærerne setter sin ære i å ikke påvirke studentene og å drive en mest mulig avgrenset faglig diskusjon, har de politiske studentorganisasjonene fått en slags enerett på den holdningsskapende «oppdragelse» av studentene.

Ut fra liberale ideer er det nok mulig å finne frem til et forsvar for denne uansvarligheten. Man kan henvise til umulige idealer om å holde vannrette skiller mellom vitenskapelig sak og personlig holdning. Og man kan hevde at bare ungdommen får rase ut, uten å bli undertrykket av autoritetene, så vil den nok bli fri for frustrasjoner og tilpasse seg på en sunn måte.

Men i praksis er det noe helt annet som skjer enn hva liberale har forestilt seg. Flere av

de liberale fag, som filosofi, psykologi, sosiologi, sosialpedagogikk og historie, er i dag ved å bli helt politiserte. Studentenes holdninger til det samfunn som understøtter dem er på samme tid blitt mer og mer aggressive. Til tider fremkommer offentlige oppfordringer til lovbrudd av verste slag. Som eksempel kan nevnes en plakat som ble slått opp i vestibulen til det samfunnsvitenskapelige fakultet 30. november i år:

Plakatens overskrift lød OM FEDRELANDS- OG KLASSEFORRÆDERI. Deretter fulgte to sitater, et fra Lenin og et fra Stalin: «Lenin 1920: «Den proletariske internasjonalismen forlanger for det første at de interesser som knytter seg til den praktiske kampen i et enkelt land, skal underordne seg interesser som knytter seg til kampen i verdensmålestokk. For det andre forlanger den at nasjoner som har seiret over borgerskapet skal ha evne og vilje til å gi de største nasjonale ofre for å styrte den internasjonale kapitalen.» Stalin 1927: «En internasjonalist er uten forbehold, uten vakling, uten å stille betingelser, rede til å beskytte Sovjetunionen».

Disse sitatene ble etterfulgt av en lengre tekst som begynte med disse ord: «Forsvaret av «fedrelandet», også borgerskapets, må underordnes verdensproletariatets interesser.» Plakattekstens sluttet slik:

«AKP'ere, dere må velge: Fedrelandesforræderi eller klasseforræderi.

Kommunister: Bygg den kommunistiske internasjonale.

Ikke ett øre til noe borgerlig militærapparat.

Oktobergruppen/ 4. internasjonale.»

Her ble altså studentene i klartekst oppfordret til landsforræderi. Man spør seg uvegerlig, hvor langt er vi egentlig kommet i dette land når det gjelder undergravningsvirksomhet?

Hva sier universitetsledelsen til slikt? Hva sier regjeringsmedlemmer og partiledere? Hva sier statsadvokater og journalister i presse og kringkasting? Man må spørre om vi lenger blir styrt av folk med prinsipper og vilje til samfunnsforsvar. Har også lederne i det liberale samfunn sluttet å tro på livsdugeligheten av de liberale ideene?

M. B., Oslo

Herr redaktør!

Det norske folk har på mange vis en klar og tydelig egenart. Og hva mer er: Det store flertall er også innstillet på å bevare dette særpreg og vårt nasjonale miljø. Derfor er det samme flertall sterkt betenkt når det gjelder den innvandring vi har opplevd de siste år.

Dette må ikke misforstås. Personlig mener jeg at ethvert folkeslag og alle folkegrupper representerer en verdi i seg selv, i sin kultur og sitt vesen. Internasjonalismen er en trusel mot alle folk, selv om de hvite nasjoner for tiden av klare grunner er mest utsatt. Men fremmedhat og sjåvinistisk hovmot må ikke få dominere en nasjonal bevegelse, om den skal ha håp om å slå igjennom i vårt folk.

Vi må gripe oppgaven positivt

an og arbeide for den viktigste nasjonale kampsaken, nemlig fellesskapet mellom alle mennesker i vårt land. Den enkelte nordmann må fra barnsben av innprentes at hun eller han er en viktig del av det hele — og at ens handlinger må styres av hensynet til solidariteten med resten av vårt folk. Hver enkelt av oss må ta standpunkt til hva som tjener landet og folket og ikke bare oss selv. Lojaliteten til nasjonen må innprentes, slik at klassekampinnstillinger av alle variasjoner forsvinner.

Hvis det er andre unge som tenker som jeg og ønsker å arbeide for en positiv nasjonalisme, så er jeg svært interessert i å komme i kontakt med dem. Jeg er sikker på at «Folk og Land» gjerne videresender brev som adresseres til

H-sen, Drammen

Wurmbrand på en annen måte

Av Vera Grønland

Herr redaktør!

I tilknytning til Folk og Lands artikkel: «Tarvelig skittkasting ...» er det rimelig at Folk og Lands lesere får anledning til å se saken fra en annen side.

For noen år tilbake hadde jeg en urmakerforretning i Grensen, Oslo, og i mange år benyttet jeg mitt utstillingsvindu som vindusavis. På grunn av dette ble jeg til slutt kastet ut av forretningen. Hensikten med min vindusavis var å ta til gjenmæle mot all den urett og løgn som jeg så rundt meg. Bl. a. har jeg forsvart Quisling i «Vindusposten» og lenge hadde jeg et utdrag av Kai Normanns «Laurbærkransen» i vinduet. Jeg har også flere ganger hatt ledere fra Folk og Land der. Jeg hørte aldri et vondt ord fra publikum, som leste min vindus-

avis med stor interesse. Men det var andre krefter i gjære:

En dag kom en engelsktalende mann inn i min forretning. Han gikk rett bort til utstillingsvinduet, rev ned plakaten og ødela min utstilling. Deretter krammet han plakaten sammen, kastet dem på gulvet og skrek: «You are a communist, and I am a Christian.» Han så ond ut i øynene da han sa det. Det var Wurmbrand. Jeg har også vært i kontakt med Misjon bak Jernteppet og har fått oversendt en del materiale fra russiske rettsaker mot kristne opposisjonelle. Etter å ha gjennomgått dette materiale, som er på russisk, kan jeg ikke gi min umiddelbare tilslutning til Misjon bak Jerntepets metoder.

Vera Grønland

Åndelig forsøpling er den verste

Herr redaktør!

Sic transit gloria mundi.

Dette latinske sitatet kom en finsk frontkamerat med til meg da vi måtte trekke oss tilbake fra Salla-fronten etter å ha tapt vår kamp mot kommunismen våren 1940. Det samme sitat brukte jeg overfor en tysk frontkamerat på lasarettet i 1943. Slik så jeg fremtiden da det var klart for meg at vi ikke kunne redde Vesten fra å bli delt og splittet. Vi diskuterte følgene som måtte komme etter katastrofen ved Stalingrad. Vi så alt i fortvilelsens skjær og var enig om at Sovjet og Vestmak-

Av Per Trønder

tene kom til å dele Europa seg imellom. Hvor langt Sovjet ville komme til å si at vi (LO) skal ordne opp i «våre rekker». Når og hvor har han vist at han og LO har greid å sette disse venstresidikerne på plass eller satt dem utenfor?

Det er opprørende å se at fra folkeskolen og oppover er det ikke lenger læreren på katteret som har ledelsen, men elevene. «La barna fritt få utfolde seg», er dagens parole, og dette slagord blir utnyttet ved at venstresidikerne sørger for å få sine folk inn på lærerskolene

(Forts. side 6)

til det normale. LO og NAF står maktesløse. Aspengren forsøker å berolige med å si at vi (LO) skal ordne opp i «våre rekker». Når og hvor har han vist at han og LO har greid å sette disse venstresidikerne på plass eller satt dem utenfor?

Det er opprørende å se at fra folkeskolen og oppover er det ikke lenger læreren på katteret som har ledelsen, men elevene. «La barna fritt få utfolde seg», er dagens parole, og dette slagord blir utnyttet ved at venstresidikerne sørger for å få sine folk inn på lærerskolene

MÅNEDENS «PERNILLE»:

Jeg er glad jeg var barn den gang jeg var det

Min elleveårige datter og jeg har en liten prat før sengetid. «Du mor, når jeg blir voksen, vil jeg også sitte slik og skrive om kveldene som du gjør.»

«Det blir sikkert fint.»

«Du mor, får du penger for det?»

«Ikke alltid, det spørres om avisen har penger. Forresten er det ikke noen vits i å få penger for det. Hadde jeg fått 250 kroner, hadde jeg bare beholdt 100, resten ville gå til skatt.»

«Du mor, nå vet jeg hva jeg vil bli når jeg blir voksen.»

«Hva da, vennen min?»

«Skattesnyter.»

«Skattesnyter?»

«Ja, slik som faren til Kari. Han har råd til alt. Det har ikke

vi. Kari får femti kroner uken i lommepenger, og hun og broren fikk fire tusen kroner av faren til å kjøpe møbler til rommene sine, og ...»

Det følger en lang tirade med opplysninger om alle Karis goder med en far som angivelig er skattesnyter.

Det forunderlige er at ordet skattesnyteri allerede er blitt et begrep i femte klasse i grunnskolene. Barna får sandelig ikke lenge lov til å beholde sitt barnlige skjær. Og jeg som trodde at det vesentlig var klær det gikk i. Nåde meg om jeg kjøper noe som ikke er «in» på skolen til henne. Det er vanskelig å sette seg inn i problematikken når en selv begynte sin skolegang i skyggen

av siste krig. Da måtte en pent ta på seg det som en fikk utlevert. Verst var det brukte man fikk fra en velmenende slektning i Statene. Det protesterte jeg mot å ta på meg. Sandelig gjorde jeg det ikke! Jeg husker taftkjolen med volangene, rysjene og utringningen, som jeg nektet å ta på meg til danseskoleavslutningen, ni år gammel.

Så får en vel gå i seg selv og finne seg i at ens eget avkom protesterer. Min mor fant seg i det.

Men jeg hadde da ikke noe greie på inntekter og skattesnyteri elleve år gammel. Forresten var det heller skralt med inntektene, og jeg vet ikke hvordan min mor klarte seg i de tre åre-

ne far satt inne fra 1945 til 1948, med to små barn å forsørge. Jeg husker at hun sto opp midt på natten og vasket trikker før hun begynte å bringe rundt aviser. Hun hadde også et par jobber som daghjelp.

I gaten var det ikke noe morsomt å leke, de andre barna ville ikke vite noe av oss og kalte oss for naziunger. Vi fikk visst stifte bekjentskap med livets alvor tidlig, vi også. Men nå er det altså skattene og skattesnyteri som opptar barna, velferdsstatens skygge, som vi opplevet skyggene av siste verdenskrig, okkupasjon og mørklegging.

Den vordende skattesnyter har sovnet nå. Jeg sitter og tenker. Er hun så mye lykkeligere

enn jeg var i min nye kåpe, en omsydd frakk etter min far, der hun omhyggelig velger ut hva hun skal ha på til skolen neste dag? Har hun noensinne opplevet noe tilsvarende den himmelstormende lykke jeg følte da far kom hjem etter tre års adskillelse fra familien?

Jeg vil ikke ta noe standpunkt til skattesnyteri, men har forbrukersamfunnet gitt oss et eneste øyeblikk av tindrende, sitrende lykkefølelse? Og så er jeg glad for at jeg var barn den gang jeg var det, til tross for skyggene som falt over meg.

Pernille

Hvordan er det mulig å «glemme» Scharffenbergs kamp mot «rettsoppgjøret»?

Herr redaktør!

Overlege, professor dr. med. Nils Retterstøl hadde tirsdag 30. november en kronikk i Aftenposten og greide selvsagt i hele det omfattende innlegget om Johan Scharffenberg å unngå å nevne hans store innsats da han gikk imot «rettsoppgjøret» og i vektige og skarpe ordelag påtalte det rettsstridige grunnlag det var bygget på og ikke minst hvordan det ble gjennomført.

Tydelig nok sitter redselen fremdeles i hos de som er ansvarlige for de overgrep som skjedde mot oss NS-medlemmer. Den sitter så dypt at de tåler ikke at det blir stillet åpne spørsmål om gyldigheten av lands-

svikanordningen, om kapitulasjonen i 1940 og heller ikke å bli stillet til ansvar for den umoralske og bestialske behandling NS-folk er blitt utsatt for i løpet av de siste 30 år.

Skal vår sak noen gang tas opp, og da i sin fulle bredde, så kan våre premisser ikke være annet enn full oppreisning. Men slik forholdene fortsatt er i vårt land, tror jeg dessverre det ikke er den minste sjanse til å få gehørf for vår sak.

Vi må ikke se bort fra det faktum at det fortsatt reises minnesmerker og bautaeer over det ganske land, at det stadig holdes folkemøter og festivitater med

taler over forslitte temaer om heroisk innsats. Ordener, medaljer og hederstegn er utdelt i enorme mengder. Alt dette for å understøtte folkebedraget som ble satt igang mot oss NS-folk i 1945. Aldri noen gang før i historien har en seierherre holdt så mange aktiviteter gående over så mange år for å holde en livsløgn i live. Men så trengs det også, om bedraget skal lykkes for dem.

Kan muren og barrikadene rundt rettsapparatet brytes, og kan det noen gang skje uten ved en nasjonal omveltning? Jeg bare spør. Kan noen svare — og gi et entydig svar?

Nemesis, Bærum

Osmund Faremo — en enestående nordmann

Osmund Faremo, stortingsmann for Arbeiderpartiet, har sendt Stortinget et «Framlegg til endring av Grunnlova: Nei til landssvikarar i dei fremste tillitsverv». Jeg tror ikke at Faremo er alene om på denne eller liknende måter å fortelle hvilken enestående nordmann han er, og at alle som har vært NS, er uverdige, tross den innsats de prøver å gjøre for sitt land.

I denne forbindelse vil jeg minne om Europarådets Menneskerettighetskonvensjon som

Av Per Lie d. e.

trådte i kraft i 1953, art. 14: «Utøvelsen av de rettigheter og friheter som er anerkjent i denne konvensjon, skal sikres uten noen som helst diskriminering på grunn av kjønn, rase, hudfarge, språk, religion, politisk eller annen mening, nasjonal eller sosial opprinnelse, tilknytning til en nasjonal minoritet, eiendom, fødsel eller noe annet forhold».

Det er gått mer enn tretti år siden krigen sluttet, og så vidt jeg vet, har de som ble dømt for «landssvik» fordi de var medlemmer av NS, sonet den straffen de ble idømt. Det burde derfor være på tide at forfølgelsen av dem nå ble innstilt. At det ikke er tilfelle, har jeg personlige erfaringer for.

Politikere som Faremo og det parti han representerer, må vi på ingen måte støtte, hverken ved stemmegivning eller på annen måte.

Per Lie d. e.

«Midt-Østens venner»

Herr redaktør!

I «Morgenbladet» 22/11 skriver general Odd Bull bl. a.:

«Midt-Østens Venner vil målbevisst arbeide for at Norge inn- tar en upartisk holdning i området. Dette må være en forutsetning for at vi skal kunne spille en eventuell rolle som mekler i striden mellom partene. Midt-Østens Venner er en helt selvstendig organisasjon uten noen partipolitisk, ideologisk eller annen form for avhengighet.»

Med sin rike erfaring fra et lengre opphold i ledende stilling i Midt-Østen, vet han nok hva han taler om. Av hele mitt hjerte vil jeg slutte meg til denne bevægelse. Endelig et lys fra Norden. som med Korset i våre flagg kan være kallet til å være fredsmegleren i verden — også i dag.

Dorothea N., Oslo

Sterk motvilje . . .

(forts. fra side 1)

get stiv kuling. Foruten kritikk av repertoaret ble det påpekt at skuespillerne og det øvrige personale bruker mer tid til interne «almanamøter» enn til virkelig teatervirksomhet. Teatret har bare 80 turnedager i året, og det er altfor lite, hevder Troms fyl-

kes kulturutvalg.

Hen en ting kan vi være sikre på: De røde krefter som har vunnet herredømme over Hålogaland Teater, kommer til å arbeide videre akkurat som de vil. Hva betyr vel et skarve fylkesting eller to så lenge skattemidlene fra stat og kommune flyter rikelig inn? Og dem ser det ikke ut til at noen er modig nok til å kutte ned.

Herr redaktør!

Det var en del ting i Deres novembernummer jeg leste med svært liten glede. Det ser ut til at man kan si omtrent det samme om noen av Deres medarbeidere som det en gang ble sagt om de franske emigranter: «De har lidd meget, men lite lært». Det er vel og bra å ta til gjennmøle mot den urett NS-folk fikk føle, men ellers . . .

Om Eidsvig vil jeg si: Hva hadde han egentlig i Sovjetunionen å gjøre? Han har dummet seg ut og selv innrømmet at det var bedre der enn han trodde. At jeg respekterer ham som menneske, er en annen ting. Jeg stiller ellers spørsmålet:

Hvordan kan vi vite hvordan det er der borte når vi ikke har annet å støtte oss til enn aviser og bøker som er interessert i å tegne et så dårlig bilde som mulig? Selv om jeg har vært der borte, er jeg ikke så innbilsk at jeg vil uttale meg med sikkerhet om forholdene, men propagandaen stemte ihvertfall ikke med det jeg brukte tortur mot motstanderne. Voldsmenn må aldri få regeringsmakten.

Hvor mange soldater er ikke falt ved fronten på grunn av massemedias hjernevask, og hvor mange vil dø i fremtiden av samme årsak?

Det er på tide at man kryper ut av båsene man har plassert seg i. Jeg sier

Ikke alle men noen av våre ledere unnsa oss

Av Svein Halse

Herr redaktør!

Her er mitt svar til «Frontkjemper, Oslo»:

Jo da. Det er sant at enkelte ledere — ikke våre ledere, som innsenderen så raust skriver — unnsa oss like etter krigen.

Asted Vollan maidagene 1945: Fengselspresten «med glade øyne» viftende med et utklipp fra Adresseavisen: For frontkjemperne finnes det bare én straff — dødsstraff. Samtidig ble man underrettet om at man ikke ville bli begravd i viet jord. Det siste gjaldt forøvrig de andre også. En vits når man tenker på de som ble igjen i Russland under krigen.

Så uttaler en av våre ledere i bl. a. mitt nærvær: Ja, vi kan ihvertfall ikke få dødsstraff, men de som har båret våpen, må nok regne med det. Min forakt tilsa ikke å verdige ham annet enn et medlidende blikk. Fattigmanns trøst er også en trøst. Men det som for alvor fikk meg til å bevare uttalelsen i minnet, var at et par andre ledere nikket samtykkende.

De var kanskje så nedbrutt og fortvilet at de glemte å si: «Stakkars deg, var du ved fronten — da kan du vel vente deg det verste.»

Nei, min ukjente kollega — De var mest opptatt med å diskutere hvem som satt hardest i det — og det var i de aller fleste tilfelle alle andre — bare ikke de selv. Navn på dem det her dreier seg om, finner jeg ingen grunn til å oppgi. Det er ikke det som er det essensielle, men at de eksisterte. Hvor på rangstigen de satt, er meg revnende likegyldig.

Det er absolutt ingen grunn til å skjule spor. Det kan vi overlate til de ufeilbarlige på den andre siden.

Det finnes nok fremdeles frontkjempere fra Vollan som erindrer disse lederes uttalelser fra den gang. Husk at de fleste

av oss ikke hadde «partiboka» i orden. Dette er ikke ment som noen spydighet, men et faktum.

Vel, dette var bare noen få unntakelser blant lederne, så de øvrige, som kjenner seg selv best, skal ikke føle seg truffet og heller ikke ta seg nær av denne påminnelse fra de harde maidagene i -45.

At «Frontkjemper, Oslo» satt lenger inne enn meg og besteg gradene til korporal, skal han — selv om det ikke har noe med saken å gjøre — bare være glad for. Men glem ikke at det hele dreide seg om et lotteri, hvor ordrene under krigen var avgjørende for hvor fornedrelsen skulle ende.

Så var det de rene våpen. Jeg har sett det som min oppgave, bl. a. gjennom Nye Alle Menn, å meddele offentligheten hva en frontkjemper egentlig var, og det ser ut til å ha lyktes. Nå vet de andre at vi ikke dro på telttur til Østfronten. Dermed har vi oppnådd at store deler av offentligheten i dag sier: «Fy te rakker'n! Har dere gjennomgått alt dette? Assen greide dere å holde ut? Det var sannelig ukjent for oss. Osv.»

Det er lettere for meg å forklare hvorfor jeg var på Østfronten enn for de lunkne å forklare hvorfor de forble passive under krigen.

Så noe har vi da oppnådd, selv om ikke all møkka har blitt feid under teppet i intervjuet med Nye Alle Menn, som forøvrig i reportasjene — for skams skyld? — fant det oppomt å komme med noen slengbemerkninger så ikke deres nasjonale holdning skulle få et grunnskudd.

En ting vet jeg. Jeg er ikke noen landssviker. Det er det jeg som bestemmer — ingen andre. Så derfor kom frem alle mann og kjemp med åpent visir. Med lukket visir oppnår vi intet. Det blir bare mumling av det.

To som er uenige med oss

Omtrent samtidig mottok vi disse to brev:

Herr redaktør!

Det var en del ting i Deres novembernummer jeg leste med svært liten glede. Det ser ut til at man kan si omtrent det samme om noen av Deres medarbeidere som det en gang ble sagt om de franske emigranter: «De har lidd meget, men lite lært». Det er vel og bra å ta til gjennmøle mot den urett NS-folk fikk føle, men ellers . . .

Om Eidsvig vil jeg si: Hva hadde han egentlig i Sovjetunionen å gjøre? Han har dummet seg ut og selv innrømmet at det var bedre der enn han trodde. At jeg respekterer ham som menneske, er en annen ting. Jeg stiller ellers spørsmålet:

Hvordan kan vi vite hvordan det er der borte når vi ikke har annet å støtte oss til enn aviser og bøker som er interessert i å tegne et så dårlig bilde som mulig? Selv om jeg har vært der borte, er jeg ikke så innbilsk at jeg vil uttale meg med sikkerhet om forholdene, men propagandaen stemte ihvertfall ikke med det jeg brukte tortur mot motstanderne. Voldsmenn må aldri få regeringsmakten.

Hvor mange soldater er ikke falt ved fronten på grunn av massemedias hjernevask, og hvor mange vil dø i fremtiden av samme årsak?

Det er på tide at man kryper ut av båsene man har plassert seg i. Jeg sier

F og L passer alltid på å flette inn sin egen avstandtagen til de samme. Hvem har redaksjonen i F og L tenkt å samarbeide med? Det mest ufattelige er at F og L tar avstand fra sitt eget åndelige avkom. Denne halvhet er bare til skade for oss alle. Nå har F og L i sannhet sluttet seg til hylekoret, samtidig som det fortsatt vender seg gråtende mot klagemuren. En dag må man altså regne med å bli akseptert på den «rette siden», og da på våre motstanderes vilkår. Forlokkende!

Mitt håp og min tro er at de unge benytter seg av sin odelsrett og en dag tar over. Dette er forøvrig vår eneste redning. Vi gamle er ødelagt og duger ikke lenger. Dette bør vi innse, ikke minst for vår egen skyld.

En sogning

Åndelig . . .

(forts. fra side 4)

og opp på kateteret.

I hæren har vi den samme tendens: Soldatene skal fratas den naturgitte innstilling at de hører til et folk med sin egenart, og at de har å forsvare det som er ditt og mitt land og folk.

Jeg har vært lærer og jeg har kommandert avdelinger både i fred og krig. Jeg har lært dybden i den norske folkesjel å kjenne, og jeg er stolt over å høre til et folk som har tradisjoner å se tilbake på. Derfor blir jeg mer og mer bitter over den forsøplingsprosessen som vårt land og folk blir utsatt for.

Jeg snakket nylig med en Vardø-væring, og han kunne ikke forstå at AP kunne forsvare å gi Castro og Cuba femti millioner, men samtidig ikke gi Vardø broforbindelse med fastlandet. Forstå det den som kan.

For sikkerhets skyld vil jeg bare til slutt oversette det latinske sitatet jeg begynte med: «Slik forgår verdens herlighet.»

Et bedre nyttår ønsker jeg alle mine ærlige og nasjonale venner.

Sovjetiske . . .

(forts. fra side 2)

utstyr som landet leverer til Mocambique.

Efterretningskilder hevder at direkte kubansk engasjement i Syd-Afrika blir stadig mer sannsynlig. Kildene henviser til meldinger om at kubanske rådgivere og sovjetiske T-54 stridsvogner er blitt overført til Mocambique (fra Angola), hvor kubanske soldater bidro vesentlig til at marxistene seiret i borgerkrigen der.

HYBEL ELLER HYBELLEILIGHET I OSLO

søkes av NS-mann som nettopp er kommet hjem fra utlandet. Innskudd kan ev. betales. Billett merket «125» til Folk og Lands ekspedisjon.

UNG SAMLER ØNSKER Å KJØPE:

Flagg, merker, utmerkelsestegn og uniformseff. fra Germanske SS Norge, Waffen SS, Førergarden og Hirden, samt bøker utgitt av NS.

Som evt. bytemiddel haes Fritt Folk kvartalsinnbundet 4. kvartal 1940, 1. og 2. kvartal 1941.

Spesielt ønskes Frontkjempermerke i Sølv. T. M. M., Postboks 33, Haugenstua, Oslo 9.

PENSJONERT EKTEPAR

i god form søker nytt husvære for å bo nærmere familien. Kjøp eller leie, helst strekningen Alvdal—Rena—Hamar. Konferanse ønskes skriftlig og muntlig. Billett merket «124 Fhv. mekaniker» til Folk og Lands ekspedisjon.

ENSOM ENKEMANN, 57 ÅR,

søker ny, likesinnet livspartner. Ærlighet teller mest. Foto med første brev. Billett merket «123» til Folk og Lands ekspedisjon.

President Machel i Mocambique har ikke lagt skjul på at han foretrekker en sort regjering i Rhodesia av samme type som sin egen, da dette vil fullføre en marxistisk linje tvers over det sydlige Afrika.»

Høyremannen . . .

(forts. fra side 2)

kompromisser med kommunistene.

Også i Vietnam-spørsmålet inntok Lyng standpunkter så prokommunistiske at man bare kan undre seg over at Høyre fant seg i det. Hans fremstilling av konfliktens bakgrunn og utvikling er uttillatelig ensidig. Bl. a. er han i stand til å bebreide amerikanerne at de slapp bomber over Nord-Vietnam uten forutgående krigserklæring — og det etter at nordvietnameserne i årevis hadde ført angrepskrig i Sør-Vietnam.

Vi akter ikke å tillegge Lyng slette motiver, kanskje heller tvert imot. På den annen side kan vi ikke unngå å bebreide ham en blåøyd «brobygger»-idealisme som er livsfarlig, og som det er uforståelig at en erfaren politiker kan huse. Hva Lyng manglet, var rett og slett et klart syn for at kommunistiske regimer ikke er noe man kompromisser med. Deres mål er verdenserobring. Om de gjør en midlertidig innrømmelse, så er ikke det uttrykk for ekte kompromissvilje, men alltid et taktisk trekk for å forberede nye fremstøt. Kommunistene er ikke interessert i fred med oss, bare i å vinne makt over oss.

Slik ble det Høyre-politikeren John Lyng som innledet den underdanighetens politikk overfor Sovjetunionen som i dag synes så «selvfølgelig».

«Regjeringen ser det som en viktig oppgave å bevare og bygge ut et godt naboforhold til Sovjetunionen,» sa utenriksminister Knut Frydenlund i en redegjørelse for Stortinget nylig. I formen høres dette fornuftig ut, men vi vet hvordan denne oppgave løses i praksis: La oss for all del ikke «sette noe på spisen», selv om den røde flåtes overlegne styrker snart har lagt seg rundt hele vår kyst, selv om Kola-halvøya er utbygget til et veldig krigsarsenal med atom-bomber og det hele, og selv om Kreml på arroganteste måte prøver å tiltvinge seg herredømmet over store områder av vårt norske hav i nord. Og å gå hardt ut mot selve det sovjetiske undertrykkelsessystem, er i dag nærmest utenkelig for norske myndigheter. Slike utfall er reservert

regimer på betryggende avstand og av ufarlig art.

Vi tillegger heller ikke Frydenlund slette motiver — for ham er sikkert den forsiktede «brobygger»-politikk naturlig. Som han sa i et TV-intervju nylig: Når man går til sengs med en bjørn, blir det farlig om så bare bjørnen beveger seg. Og frykten for bjørnen, har han — om ikke før — fått i seg da han i sekstiårene var en skattet medarbeider i Lyngs utenriksdepartement.

Falk

Hvis Jon . . .

(forts. fra side 1)

var da, at man måtte regne med en måneds liggetid, mens knapper ble tellet. Den neste at motinnlegg kom inn som kjepper i hjul, mens egne svar trengte lenger tid i redaksjon og setteri. Fortuten selvfølgelig motangrep rettet mot eget sårbart underliv. Sak og person er forøvrig vanskelig å holde fra hverandre i dialog med folk fra «den andre siden».

Mitt neste innlegg til samme hovedstadsavis ble imidlertid returnert med følgende brev:

Efter at det er blitt klart at to av SVs stortingsrepresentanter har vært dømt for landssvik, har redaksjonen hele tiden søkt å holde debatten i forbindelse med avsløringen innenfor rammen av spørsmålet: Skal personer som er dømt etter landssvikanordningen kunne sitte på Stortinget, eller ikke? Noen utvidelse av debatten til å gjelde hele landssvikoppgjøret hverken vil eller kan vi ta, og i henhold til dette returneres også Deres bidrag med takk for tilbudet.

Samme skjebne fikk nok et innlegg som ble returnert av redaksjonssekretæren i samme avis med følgende:

En generell debatt om landssvikere eller landssvikoppgjøret er vi ikke interessert i på det nåværende tidspunkt.

Jeg prøvet derfor en annen hovedstadsavis med innlegg som gikk glatt igjennom i lokalavis, men fikk det tilbake med følgende

Det tilsendte innlegget kan vi ikke bruke. Innlegget er grovt injurierende mot to navngjevne personer.

Det hører til historien at noe søksmål ikke innløp mot lokalavisen som lot være å sensurere innlegget, eller mot meg.

Før jeg gav opp også denne

avis forsøkte jeg komme med en artikkel som kommenterte feil i en serie som fylte avisen over fem sommerdager og som omhandlet stoff av stor historisk interesse. Da en måned var gått uten at innlegget ble tatt inn, bad jeg om å få det tilbake, først i et par telefonsamtaler og så i brev.

Da nye to måneder var gått uten reaksjon skrev jeg et nytt brev og antydte at jeg ville bringe forholdet inn for pressens faglige utvalg. Og nå reagerte avisen med å forklare at den hadde oppfattet min artikkel som «en privat orientering til redaksjonen og ikke som et innlegg». Før avisen kunne bringe «en annen versjon» ønsket den imidlertid å forelegge «begge Deres brever og forklaringer» for sin kilde — som var en av våre mest berømte storsabotører.

Det hadde jeg selvfølgelig intet å innvende mot og gav i et åtte siders nytt brev bakgrunnsstoff for min artikkel. Etter nok et par uker meddelte tilslutt avisen:

Vi vil med dette få meddele at vi har forelagt vedkommende sak for NN, som ikke kjente til Deres versjon. Han fant opplysningene interessante og betvilte ikke Deres informasjoner. Deres opplysninger er i forkortet form tatt inn og De tilsendes vanlig honorar for dette.

Fire måneder etter at jeg sendte inn en seriøs artikkel kom en liten del herav inn i «forkortet form», med mitt navn under et magert oppsett. Iallfall i forhold til dette var det lille honorar fett.

I hovedstadsavis nummer tre fikk jeg til samme tid tilbake nok en artikkel med følgende brev:

Vi returnerer vedlagt Deres innlegg av 5. november d.å. Det kan ikke sees at innlegget bringer vesentlig nye momenter.

Nå er ikke alle aviser like sensurlystne og det skal medgis at mange innlegg er kommet inn, men det er hver gang like spennende å bla opp i avisene dag etter dag, for å se om ens produkter slipper gjennom sensuren eller kommer tilbake med utsøkt høflige brever eller rett og slett arkiveres i papirkurven. Mindre spennende er det å gå og vente på de forskjellige former for represalier man vet det utløser å eksponere seg slik i pressen. Ikke fra pressen selv, men fra de merkeligste hold innen det offentlige og det private. Det er

selvfølgelig ikke lett her å påvise årsakssammenheng, og iallfall om våre byråkrater i den offentlige forvaltning vil man helst tro at det ikke skjer fortsatt forfølgning. Det ligger også i sakens og byråkratietets natur at man bare ytterst sjelden får noe i retning av bevis for det.

Et spørsmål til slutt:

Kjære leser — tror du Odd Melsom kan velge å gi ut sin neste bok på Gyldendal Norsk Forlag istedet for Institutt for norsk okkupasjonshistorie? Eller at det noen gang vil la seg gjøre for meg å få ut en bok på Gyldendal?

Leiv Storhaug

En grotesk . . .

(Forts. fra side 8)

mister som kan vie all sin våkne tid til sitt særpregede politiske virke?

Eller kan det tenkes at de utstøtte kan tas til nåde igjen? Til nåde av hvem? Det må jo bli av fagforeningenes benådningskomité, for rettsstaten synes ikke å ha noe uoppgjort med de to.

Situasjonen er så grotesk at den for en tid kan fortrenge den dyptiliggende avsky man nærer overfor dette «kalde gufs fra en antatt gravlagt fortid» — som det het efter opplevelsen foran TV-skjermen i mai i fjor.»

«Tjenestemannen er organ for Kommunale Funksjonærens Landsforbund og Statstjenestemennenes Landsforbund. Jens Jonassen er redaktør.

Hva har vi «lov . . .

(forts. fra side 2)

Så noen ord til innsenderen «En sogning». Hans mening la-ter til å være at vi som NS-folk ukritisk skal slutte opp om ethvert antikommunistisk militærregime, uansett hvor og hvordan

«Frie

Folkevalgte»

Styret i Kvinnernes Frie Folkevalgte, der Vera Grønland er forkvinne, har besluttet å endre partiets navn til Frie Folkevalgte.

Frie Folkevalgte går imot partipolitikken med dens gruppetenkning og oppfordrer alle som støtter dette syn, til å slutte opp om partiet, heter det i en pressemelding.

Stortingsvalget 1977 Frie Folkevalgte i alle fylker

Forslag til kandidater sendes til
KVINNENES FRIE FOLKEVALGTE
BOKS 6882, ST. OLAVS Plass, OSLO 1.
Oppgi kandidatens navn, adresse, stilling
og i hvilket fylke han(hun) foreslås.

HOLMSET OVERNATTING OG CAMPING

Ligger ved riksv. 17, midtveis mellom Steinkjer og Namsos. Værelser med adg, bad. Frokost. TV. Hytter. Velkommen til kortere eller lengre besøk. Tlf. Namdalseid 906. Post: 7823 Sjøåsen.

det måtte dukke opp. Jeg tyder dette som om det også gjelder Chile.

Standpunktet kan umulig være særlig gjennomtenkt.

Vår bevegelse sto for klare sosiale og nasjonale ideer. Om vi skulle gi oss til forbeholdsløst å prise et utenlandsk regime, må vel betingelsen være at det forsøker å praktisere våre ideer?

Selv om man prøver å pådytte både de chilenske ledere og oss betegnelsen «fascistisk», så har vi i virkeligheten ikke særlig mye til felles med dem ut over anti-kommunismen. Pinochets Chile ser ikke ut til å være noe annet enn et tradisjonelt kapitalistisk samfunn med et visst føydalt innslag, og selv om det gjøres adskillig for å bedre folkets levevilkår, så tyder lite på at man virkelig har en bevisst og langsiktig sosialpolitisk målsetning ut over det å avskaffe den bitre nød.

Det må skje nokså radikale forandringer i Chile før vi NS-folk med god samvittighet og hånden på hjertet kan si at dette er et styre etter vårt hjerte. H.

Sorte arbeidere . . .

(forts. fra side 2)

97 er såret. Tidligere har de samme ungdommer brent ned husene til arbeidere som ikke

ville følge deres parole om «generalstreik».

Selv akter vi ikke å la oss diktere av umoden skoleungdom som ennå ikke er tørre bak ørene. Men det ser ut til at mange norske massemedier forlanger at sindige og voksne sorte mennesker i Sør-Afrika skal gjøre det.

Kringkastings . . .

(forts. fra side 1)

Det er medlem av Kringkastingsrådet, lektor Jon Kvalbein ved Oslo off. Lærerskole som sier disse alvorlige ord i et intervju med Nationen (24/12). Vi gir ham vår helhjertede støtte og vil gjerne legge til:

Enhver som noenlunde regelmessig følger med i hva slags informasjon NRK bringer, konstaterer lett at en betydelig del av programmene er belemret med en tendens i rød retning. Det gjelder aller mest reportasjer fra og om andre land, der bare få av oss — slik Kvalbein sier — har mulighet for å sammenligne med andre kilder.

Når det foregår en slik klar venstrefordreining av informasjonene, er det fordi «venstre-kreftene» er sterkt overrepresentert i programstaben. Disse husene til arbeidere som ikke «krefter» har ingen betenkelig-

heter med å fremme sitt eget syn, mens de som har en annen innstilling, ikke prøver å danne en motvekt, men tvert om setter sin ære i å bringe programmer der man meget vanskelig vil finne ut av hva programmedarbeiderens eget syn er. På en måte er selvfølgelig dette siste svært fortjenstfullt, men slik forholdet nå en gang er, forrykker det informasjonsbalansen.

Med denne fare for stadig økende ensretting og tendenser til meningsmonopol for øyet, er det bare én vei å gå: Kringkastingsmonopolet må brytes, vi må få et nytt og uavhengig radio- og TV-selskap ved siden av NRK. Både praktisk og økonomisk burde det være mulig i et land der milliarder sløses bort på de merkeligste ting.

Man kan ikke se bort fra faren for at også et slikt nytt selskap kan komme til å bli dominert av de venstredreide. De er mestre i å åle seg frem til visse slags posisjoner. Vi tror imidlertid at selve konkurranseforholdet vil være en regulerende faktor her. Om et nytt selskap vil konkurrere kan det ikke legge seg opp til den samme linje som NRK, men må virkelig by på noe annet, et alternativ. En frisk debatt mellom de to programredaksjoner vil komme som noe helt naturlig — og akkurat det vil nok lytterne følge med stor interesse.

Og en ting til: Vil man virkelig sette programarbeidet under fullstendig folkelig kontroll, så er det råd med det: Gi hver av oss anledning til å bestemme hvilket selskap som skal ha pen-

gene når vi betaler vår kringkastingsavgift.

Hvilket parti vil først sette det opp på sitt program at kringkastingsmonopolet må brytes?

Johs.

SS-legion «Frikorps Danmark»

11.000 danskere kæmpede i Waffen-SS på Østfronten. «Frikorps Danmark» var den traditionsbærende, danske enhed. Efter 30 års tavshed om disse mænd og deres gerninger har forfatteren Erik Haaest, 41 år, brudt isen og historieforskningen med tre dokumentarbøger, som er blevet salgssucces i Danmark. Masser af fotos og tegninger, og skrevet på et dansk, som også nordmænd kan forstå.

- «FRONTSVIN» — om ilddåben og de blodige kampe i Demjansk-kedlen.
- «FROSTKNUDER» — om nådeløs vinterkrig og tiden frem til sammenbruddet.
- «FORRÆDERE» — om de danske politikere, der skabte korpset og svigtede det i hadets sommer 1945. Om retsopgør. Om frontkæmpers liv i dag.

Erik Haaest er journalist. Han har ladet personerne selv fortælle. Klip kupongen ud og send den og pengene. Bøgerne kommer portofrit.

Undertegnede bestiller hermed Erik Haaests bøger:
 .... Frontsvin d.kr. 68,—   .... Frostknuder d.kr. 68,—
 .... Forrædere d.kr. 68,—

Beløbet og kupongen sendes til:
 Erik Haaest — BBC Box 97 Vesterbrogade 208 — DK-1800 København V.
 Beløbet kan også overføres til Giro nr. 7 01 00 28.

Navn: .....

Postadresse: .....

Hjertelig takk til alle «støtteannonsører»!

I desember er det kommet inn et meget stort antall «støtteannonser», langt flere enn vi kan kvittere for i ett nummer. De 49 bidrag som er nevnt nedenfor, har i alt gitt oss kr. 3.865,—, og vi sier vår hjerteligste takk. Dessuten er det kommet inn en rekke mindre bidrag, som vi er meget takknemlig for.

«Støtteannonser» er bidrag på kr. 50,— eller mer til driften av vår avis.

«STØTTEANNONSER»
 fra «Folk og Land»s venner.
 Takk for følgende bidrag:

K., Trondheim 150,—	E., Bergen 150,—	A., Gausdal 50,—	H., Kolbotn 50,—	E. A., Oslo 50,—
A., Surnadal 60,—	T., Nesttun 50,—	J., Gjøvik 160,—	J., Ski 60,—	J. F., Oslo 50,—
L., Torvik i R. 60,—	O., Mandal 120,—	P., Gran 60,—	O., Drøbak 60,—	A. A. E. H., Oslo 50,—
A., Vadheim 150,—	L., Skien 60,—	S., Gran 60,—	K., Mysen 60,—	A. H. H., Oslo 60,—
P., Høyanger 250,—	O., Bø i T. 50,—	E., Tolga 50,—	G., Sarpsborg 50,—	S. N., Oslo 150,—
B., Bergen 50,—	E., Fagernes 60,—	J., Tynset 60,—	E., Sarpsborg 50,—	M., Oslo 150,—
V., Bergen 50,—	J., Vinstra 100,—	T., Hernes 60,—	O., Halden 60,—	S. E. S., Oslo 60,—
		A., Våler i S. 50,—	C., Halden 60,—	S. S., Oslo 50,—
		A., Sander 50,—	A. E., Oslo 50,—	K., Oslo 220,—
		K., Sagstua 50,—	A. S., Oslo 100,—	E., Åndalsnes 50,—
		I., Fetsund 65,—	O. H., Oslo 160,—	B., Nykøbing, Danm. 50,—
		K., Eiksmarka 50,—	J. L., Oslo 50,—	«Folk og Land» er i fremgang!

FOLK og LAND

En bedre og sosialindividua- listisk skolepolitikk

Mange unge under utdanning klager over at de føler seg «fremmedgjorte», dvs. at de mener seg presset inn i et mønster som ikke passer dem. Resultatet er at de protesterer i alle mulige og umulige retninger, men vi hører sjelden at protesten rettes mot det som egentlig plager dem: En livsfjern og urealistisk skolepolitikk som bygger på den umulige forutsetning at alle mennesker er like, og som derfor prøver å presse alle unge inn i den samme form.

Sannheten er selvfølgelig at hver eneste en av oss er ulik alle andre, at det ikke finnes to mennesker med helt de samme evner og anlegg. Sosialindividualismens fundamentale tanke er at alle mennesker har krav på å få utvikle og bruke de muligheter som ligger i deres egenart, samtidig som dette skal skje innenfor rammen av folkesolidaritet og sosialt ansvar. Derfor het det også i «Oppfordring til Nasjonal Samling» (1933):

«Ungdommen skal ha jevn gode utgangsvilkår så langt råd er. En mer effektiv skoleutdanning på kortere tid og med mer tanke på karakterdannelsen og det praktiske livet. En samlet undervisningsplan bygget på differensiering og med det mål for øye å bringe enhver på den plass han i forhold til sine evner har krav på.»

Dette er fremdeles i dag det eneste sunne og menneskeverdige grunnlag for skolepolitikken. Og om ungdommen tar disse tanker opp, er det også muligheter for at det skal bli det.

En avgrunn skiller

Herr redaktør!

Nylig var det presidentvalg i USA, og Jimmy Carter vant over president Ford.

President Ford gratulerte da Carter med seieren og lovet å gjøre alt han kunne for å hjelpe den nye presidenten.

I høst var det også valg i

Sverige, og de borgerlige partier vant over sosialdemokratene. Da steg Olof Palme frem og sa at han skulle gjøre livet surt for den nye regjeringen.

Så stor forskjell er det mellom sosialister og andre mennesker. Uhyggelig stor forskjell. Det er en dyp avgrunn som skiller.

Jøssing, Akershus

Trusler

mot dansk frontkjempemøte

Anonyme telefontrusler, videorebragt av kommunistavisen «Land og Folk» og lokalavisen «Kalundborg Folkeblad», førte til at restauratøren nektet «Fællesskabets Mindefond av 1969» å bruke de bestilte møtelokaler. De 102 deltagerne i møtet fant likevel snart et annet sted å være, og møtet kunne gjennomføres.

Kaptein Poul Sommer ble

gjenvallt som formann, og et tremannsutvalg ble nedsatt for å sette istand foreningens mindefond i Kongensbro i Jylland og klargjøre den for en høytidelighet som i sommer skal holdes til minne om de 4000 danske frontkjempere som falt i kampen mot kommunismen.

«Mindefondet» er upolitisk og har som eneste oppgave å verne om de falnes minne.

Streikeargument: Sjefens far ga NS-bidrag

AKP(m-l)s streikeflause ved Trondheims-bedriften M. Hustad, som vi før har fortalt om, utvikler seg til den rene farse. Maoistene fikk ikke flertallet av arbeiderne med seg, tvert om, men tro ikke at aksjonistene gir seg med det.

Blant argumentene i konflikten er at den nåværende eiers gamle far etter krigen ble anklaget for å ha gitt et mindre bidrag til en eller annen NS-ledet organisasjon, og selv om retten frifant ham, er selvfølgelig det et meget alvorlig forhold.

Ellers har det passert at bedriftslederen personlig tok et par maoister i nakken og kastet dem ut da de kom for å agitere blant de ikke-streikende arbeiderne, som forøvrig tillot seg å

le av hele episoden. Nå forlanger de røde at bedriftslederen skal tiltales for drapsforsøk. Også politiet er kommet i søkelyset. En gjeng m-l'ere prøvet å stanse transporten til og fra fabrikk og ble derfor innbragt til politistasjonen. Nå anklages ordenens håndhevere for «politivold» i en stor annonse i «Adresseavisen». Blant under-

Jon Michelets «Jernkorset»: Et forvirret oppkok av maoistiske fantastier

Gyldendal unnskylder utgivelsen av Jon Michelets skandaleroman «Jernkorset» med at forfatteren, han er jo så begavet. Men det kommer jo litt an på hvilke kvalitetsmål man legger på «begavelsen».

Michelet kan utvilsomt meddele seg på et noenlunde forståelig norsk, om det hele er aldri så maoistisk kjedelig. Den ustoppelige strøm av løgner, forvrengninger, sjikaner og injurier i alle retninger påkaller i lengden bare gjespen.

Det synes også som om Michelet har evnen til å stave seg igjennom andres bøker. I hvertfall har han lest R. Astrup Niels-

sens «Eventyret om Solbris» og Frode Halles «Fra Finland til Kaukasus», og brokker derifra danner basis for herr Oktoberdirektørens spikersuppe. Resten er et forvirret oppkok av fantasier som bare kan oppstå i en marxist-leninistisk betent hjerne.

Spørsmålet er om forfatteren selv kan tro på hva han skriver. Så dumt kan et menneske vanskelig være.

Hva vi her står overfor, er et reinheklet og bevisst maoistisk propagandaskrift som har til hensikt å avlede oppmerksomheten fra AKP(m-l)s egne skumle aktiviteter — skjønt det skal sies til forfatterens ros at han

ikke legger skjul på hva det endelige mål er: Væpna revolusjon og fysisk likvidering av «borgerskapet».

«Romanen» ligger med andre ord på det nivå man kan vente når den kommer fra vår hjemlige Mao-filial. Dessuten bekrefter den at et visst forlag gjør seg stadig mer fortjent til det navn det forlengst har fått på folke-

munne: Gyldendal Rødt Forlag. La deg ikke lure til å kjøpe boken. Det er ingen grunn til å kaste bort surt fortjente kroner på den slags tåpeligheter. Selv har vi bare lånt den.

H.

En grotesk og avskyelig aksjon

BLADET «TJENESTEMANNEN» TAR AVSTAND FRA OSLO SPORVEIERS
OPPSIGELSER AV TO UNGE NASJONALISTER

Ennå finnes det folk som tør si ifra.

En leser har sendt oss en leder fra bladet «Tjenestemannen» nr. 9/76, hvor det i et klart og modig språk sies fra at Oslo Sporveiers oppsigelser av de to unge nasjonalistene er et uakseptabelt overgrep. Lederen er lang, så vi greier bare å få med en del av den:

«Man må selvfølgelig kalle sporveisaksjonen politisk. Men

ikke i demokratiets navn. Den er betegnende for en gruppe som «vet» at den alene forvalter den evige sannhet, og at alle avvikende synspunkter må bekjempes, også ved ulovlige tiltak — i håp om at den dag må komme da den har makt til å gjøre slike tiltak «lovlig».

Tanken på de to nynasjonalistenes fremtidige livsvilkår må i beste fall ha unnevet aksjonistene i Oslo Sporveier. Andre kan

Det har vist seg at iallfall den ene av de to har gjort utallige forsøk på å skaffe seg levebrød, uten å lykkes.

Skal de henvises til ledighets-trygd, og kan denne i slike tilfelle tilståes uten tidsbegrensning? Kan vi — i det minste i teorien — få en gruppe politisk uakseptable på livsvarig trygd — en slags forening for ekstre-

(Forts. side 6)

Setesdal var «verst»

I «Dag og Tid» (21/12) har Eystein Eggen skrevet en lang korrigerende artikkel til Jon Michelets bok «Jernkorset». Vi klipper et avsnitt:

Når folk vart spurt om kva for ei bygd dei først ville nemne når det gjeld tradisjonsrikdom, kor mange ville ikkje då svara: Valle. Denne breie gryta i fjellheimen, som eit lite eventyrland opp mot dei blånande fjellveggar. «Mot ballade» gjeng vegen frå furumoane i Evje, opp til Vonde-Åsmund og Harde-Aslak si bygd. Valle, hovudkilda for

«Gamalt or Setesdal», denne eineståande samling folkeminne, med sine segner om kjempar og hardbalne karar.

Her i bygda var under krigen kvar fjerde vaksne mann medlem av NS — 22% av karane over 15 år. Det har vel aldri, korkje før eller seinare, vore noko parti som har stått så sterkt i Valle som NS. Heller ikkje nabokomunane Hyllestad og Bygland var borte i så måte: i desse bygdene var 8% av alle vaksne menn medlemar.

Når ein difor spør kva strok

av landet det var som hadde størst prosent svikarar, unorske og unasjonale element, rotlause medlauparar og heimlause opportunistar, kort sagt dei vanlege og offisielle spørsmåla i etterkrigstida, så vert svaret: Setesdalen.»

FOLK og LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag og torsdag kl. 11-14, onsdag kl. 18-21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04 Løssalg kr. 3,—

Annonsepris: Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo